

Babiczky Tibor

(1938 – 2019 –)

Kávézóterasz, alvó Dunapart.
Szemközt, árnyékban, Buda.
Sötét lerakódás a csésze falán.
Szét se megy semmi, össze se tart.
Krátermagányban kettéhasad a hold,
himlőhelyes, beteg szuka;
míg élt, harapott, míg haldoklott, csaholt.
Így megyünk el majd egyszer mi is talán.

De addig jó lesz itt, a parton.
Nézni a fényt, a sötétet.
Nézni folyó szaladását. A hajókat.
Nézni az eget: kitakart rom.
Fut a víz, teherhajó sodródik,
rajta teher: akik élnek.
Hány tavasz? Hány nyár? Hány őszt, tél? Hány tól-ig?
Nem hasonlít már holnapra a holnap.

(Budapest, 2019. február 13 – 23.)